

Συμμετοχή στον 6ο Πανελλήνιο Μαθητικό Διαγωνισμό Συγγραφής
Παραμυθιού

ΤΙΤΛΟΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ «*Να σου πω μια παροιμία ή και... πιο πολλές;*»

Μια φορά κι έναν καιρό ένας σκαντζόχοιρος που τον έλεγαν Αγκαθένιο ζήτησε από τα τρία παιδιά του, τα σκαντζοχοιράκια, να τον ακολουθήσουν για έναν περίπατο στο δάσος, καθώς ήταν πλέον άνοιξη και η μέρα ηλιόλουστη και ζεστή!

Τα σκαντζοχοιράκια όμως δεν είχαν φάει το πρωινό τους και δεν είχαν δύναμη και όρεξη να ακολουθήσουν τον μπαμπά Αγκαθένιο στον περίπατο στο δάσος! Τότε ο Αγκαθένιος θυμήθηκε μια παροιμία και γύρισε και τους είπε:

- «Δεν έχετε όρεξη, έτσι; Κατάλαβα, νηστικό αρκούδι, δεν χορεύει».

Ο σκαντζόχοιρος Αγκαθένιος, ξεκίνησε μόνος του τον περίπατο και καθώς προχωρούσε στο δρόμο συνάντησε τον Λεύκιο Λαγό. Ο Λεύκιος καθόταν κάτω από ένα δέντρο, μάλλον κερασιά, και έδειχνε κουρασμένος και σκεπτικός!

- «Τι σκέφτεσαι Λεύκιε Λαγέ;» τον ρώτησε ο Αγκαθένιος.
- «Να, πως θα ήταν υπέροχο να είχα εδώ μπροστά μου μια καροτότουρτα με φρέσκα λαχταριστά καρότα και μπόλικη πορτοκαλένια ζαχαρόπαστα μιαμ... μιαμ!!!».

Τότε ο Αγκαθένιος θυμήθηκε μια άλλη παροιμία και χωρίς δεύτερη σκέψη του είπε:

- «Ααα... Κατάλαβα, ο πεινασμένος καρβέλια ονειρεύεται!» και συνέχισε τον περίπατό του.

Το δάσος είχε καρποφορήσει και στο δρόμο που πήγαινε βρήκε φρέσκες ζουμερές φράουλες. Μάζεψε μερικές για να τις πάει στα παιδιά του, όμως λίγο πιο δίπλα είδε τον Καφετούλη το Αρκουδάκι να παίζει με μια μπάλα. Σκέφτηκε τότε να του προσφέρει λίγες από τις ζουμερές φράουλες και του είπε:

- «Καλημέρα Καφετούλη!».
- «Καλημέρα Αγκαθένιε!».
- «Θέλεις να σου δώσω φράουλες, ζουμερές και νόστιμες που πριν λίγο μάζεψα;».
- «Φράουλες; Καλή ιδέα, αλλά μήπως έχεις καλύτερα να μου δώσεις ζουμερό καρπούζι, που μου αρέσει περισσότερο;».
- «Καρπούζι;» αναρωτήθηκε ο Αγκαθένιος και αμέσως θυμήθηκε μια ακόμη παροιμία και του είπε:
- «Καρπούζι δεν έχει Καφετούλη! Κάθε πράγμα στον καιρό του και ο κολιός τον Αύγουστο».

Η μέρα ήταν πραγματικά πολύ όμορφη και ο Αγκαθένιος συνέχισε τον περίπατό του στο καταπράσινο δάσος. Λίγο παρακάτω, συνάντησε την Λούση Αλεπού. Ήταν πολύ λυπημένη και ο Αγκαθένιος την πλησίασε και την ρώτησε:

- «Τι έχεις Λούση και είσαι τόσο λυπημένη;».

- «Τι να έχω Αγκαθένιε μου! Περνάω δύσκολα επειδή δεν βρίσκω τροφή εδώ και πολλές μέρες!

Τότε ο Αγκαθένιος σκέφτηκε την παροιμία «είπε το ψωμί ψωμάκι», αλλά δεν την είπε στην Λούση για να μην την στενοχωρήσει περισσότερο και έτσι συνέχισε τον περίπατό του σκεπτικός.

Τότε, εκεί που προχωρούσε με σκυμμένο το κεφάλι ο Αγκαθένιος είδε κάτι μυρμηγκάκια να προχωρούν στη σειρά το ένα πίσω από το άλλο και να κουβαλούν καρπούς. Έσκυψε... έσκυψε κι άλλο και τότε σταμάτησε το πρώτο μυρμηγκάκι που κουβαλούσε ένα κερασάκι και το ρώτησε:

- «Στάσου μυρμηγκάκι, στάσου! Πού πηγαίνετε όλους αυτούς τους καρπούς που κουβαλάτε; Μήπως ετοιμάζετε κάποιο πάρτι;».
- «Όχι... όχι! Μεταφέρουμε τρόφιμα στη φωλιά μας! Ετοιμαζόμαστε για τον χειμώνα!»
- «Για τον χειμώνα;» αναρωτήθηκε ο Αγκαθένιος. «Μα, από τώρα καλό μου μυρμηγκάκι; Δεν είναι λιγάκι νωρίς; Ακόμη δεν μπήκε και το καλοκαίρι».
- «Ναι, από τώρα! Καθόλου νωρίς δεν είναι φίλε σκαντζόχοιρε! Μαζεύουμε τρόφιμα για τον χειμώνα όσο πιο νωρίς γίνεται. Να σου πω και μια παροιμία;»
- «Τι παροιμία;»
- «Μια παροιμία που λέει 'των φρονίμων τα παιδιά πριν πεινάσουν μαγειρεύουν' και αυτό ακριβώς κάνουμε εμείς τώρα! Να μας συγχωρείς όμως, πρέπει να συνεχίσουμε, σε χαιρετούμε».

Αυτά είπε το μυρμηγκάκι στον Αγκαθένιο και συνέχισε το δρόμο του, ενώ από πίσω του ακολουθούσαν τα υπόλοιπα κουβαλώντας το φορτίο τους. Ο Αγκαθένιος χαιρέτησε και ευχήθηκε να έχουν καλή δύναμη. Σκέφτηκε πως έμαθε μια καινούργια παροιμία και πως θα την έλεγε στα παιδιά του, τα σκαντζοχοιράκια, αλλά και όλα όσα είδε στον περίπατό του στο δάσος την όμορφη αυτή ανοιξιάτικη μέρα.